

DESPRÉS DE LAURA

«DESPRÉS DE LAURA»

ÉS L'OBRA FINALISTA DEL PREMI SANT JORDI 2010,
QUE CONVOCA ÒMNIUM CULTURAL AMB LA COL·LABORACIÓ
DE LA FUNDACIÓ ENCICLOPÈDIA CATALANA.

ÒMNIUM
LLENGUA CULTURA PAÍS

Fundació Enciclopèdia Catalana

JORDI CABRÉ

DESPRÉS DE LAURA

Finalista del Premi Sant Jordi 2010

Proa

El jurat del Premi Sant Jordi 2010 era constituït per Laura Borràs, Àlex Broch, Isidre Grau, Ramon Pla i Arxé i Emili Rosales.

Totes les peces musicals que apareixen citades en aquest llibre es poden trobar a les següents pàgines web:

Perfil al Facebook de «Després de Laura»:

<http://www.facebook.com/profile.php?id=100001025487672>

Grup de Youtube «Després de Laura»:

<http://www.youtube.com/user/DespresdeLaura1>

Tot i així, per a més referències per als lectors, a l'índex s'exposa la llista de peces que apareixen a la novel·la per estricte ordre d'aparició.

Primera edició: febrer del 2011

© 2011 Jordi Cabré

© 2011 de les traduccions de les citacions, els traductors respectius

Drets exclusius d'aquesta edició:

Raval Edicions SLU, Proa

Peu de la Creu, 4

08001 Barcelona

www.proa.cat

ISBN: 978-84-7588-211-6

Dipòsit Legal: B-1.885-2010

Composició: Víctor Igual, SL

Impressió: Egedsa

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, comprenent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars mitjançant lloguer i préstec resten rigorosament prohibides sense l'autorització escrita de l'editor i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

ÍNDIX DE LA BANDA SONORA

Pròleg	
<i>Adagio d'Albinoni</i> – Remo Giazotto	21
<i>Canon i giga en re major per a tres violins i baix continu</i> – Johann Pachelbel, PWC 37, T. 337, PC 358	21
«Nearer my God to Thee» – Sarah Flower Adams	21
<i>Ave Maria (Ellens dritter Gesang)</i> – Franz Schubert, Opus 25	22
<i>An Die Ferne Geliebte</i> – Ludwig van Beethoven, Opus 98	22
<i>Sinfonia número 5</i> (primer moviment) – Ludwig van Beethoven, Opus 67	27

PRIMERA PART

Capítol III	
«Tudo isto é fado» – Amália Rodrigues	51
<i>Für Elise</i> – Ludwig van Beethoven (Bagatella núm. 25 en la menor, WoO 59)	53
«After I say I'm sorry» – Frank Sinatra	55
Capítol V	
«Pas de Deux» (d' <i>El trencanous</i>) – Piotr Ílitx Txaikovski, Opus 71	69
<i>Agnus Dei (Missa número 6)</i> – Franz Schubert, D950	70
«It's a sin» – Pet Shop Boys	70
«Personal Jesus» – Depeche Mode	70

Capítol VI

«Moon river» (Banda sonora de <i>Breakfast at Tiffany's</i>) – Henry Mancini	74
<i>Simfonia núm. 9 en re menor (en l'últim moviment: Allegro energico, sempre ben marcato)</i> – Ludwig van Beethoven, Opus 125. Versió interpretada sota la direcció de Leonard Bernstein a Berlín el 25 de desembre del 1989: «Oda a la Llibertat» (<i>Freiheit, schöner Götterfunken</i>)	74
«Red River Valley» («La vall del riu vermell») – cançó folk tradicional.	76
<i>A spoonful of sugar</i> – banda sonora de <i>Mary Poppins</i>	77

Capítol VIII

<i>Messiah</i> (fragment del cor: « <i>Hallelujah!</i> ») – Georg Friedrich Händel (HWV 56).	81
«Bresso» – <i>Lacrimosa</i> <i>La flauta màgica</i> (segona ària de la Reina de la Nit) – Wolfgang Amadeus Mozart, KV 620	82
<i>Carmen</i> (Havanera: « <i>L'amour est un oiseau rebelle</i> ») – Georges Bizet, Opus 25.	83
<i>L'elisir d'amore</i> (ària « <i>Una furtiva lacrima</i> ») – Gaetano Donizetti, Opus 96	83
<i>Impromptu núm. 4</i> – Franz Schubert, Opus 90	84
<i>Samsó i Dalila</i> (ària « <i>Mon coeur s'ouvre à ta voix</i> ») – Camille Saint-Saëns, Opus 47	85
« <i>Gaudeamus Igitur</i> » – himne universitari anònim.	89

Capítol IX

<i>Preludi número 7</i> – Frédéric Chopin, Opus 28.	91
<i>Nocturn número 2</i> – Frédéric Chopin, Opus 9.	91
<i>Sonata número 21 per a piano</i> (sonata « <i>Waldstein</i> ») – Ludwig van Beethoven, Opus 53	92
<i>Sonata número 23 per a piano</i> (sonata « <i>Appassionata</i> » – Ludwig van Beethoven, Opus 57	92
« <i>I believe in angels</i> » – Abba	92
« <i>Centro di gravità permanente</i> » – Franco Battiato.	93

«Clair de lune» (tercer moviment de la <i>Suite bergamasque</i>)	
– Claude Debussy.	93
«La donna è mobile» (ària de <i>Rigoletto</i>) – Giuseppe Verdi.	93
«Roxanne» – The Police	93
«Material girl» – Madonna	93
<i>Sonata número 32 per a piano</i> (segon moviment)	
– Ludwig van Beethoven, Opus 111.	94
«Fly me to the moon» – Frank Sinatra.	97
«Nel blu dipinto di blu» – Domenico Modugno	97
«Space Oddity» – David Bowie.	97
«Je t'aime, moi non plus» – Serge Gainsbourg	97
«Heaven must be missing an angel» – Tavares	97
Capítol X	
<i>Grosse fuge</i> – Ludwig van Beethoven, Opus 133.	101
Capítol XI	
«New York, New York» – Frank Sinatra	103
<i>Sonata per a piano número 8</i> (sonata «Patètica»)	
– Ludwig van Beethoven, Opus 13	103
«Can't take my eyes off you» – Frankie Valli.	105
«Jealous guy» – John Lennon	107
Capítol XII	
<i>La Creació</i> (preludi) – Franz Joseph Haydn, H. 21/2	110
Capítol XIII	
<i>Fidelio</i> (acte primer) – Ludwig van Beethoven,	
Opus 72.	116

SEGONA PART

«Hallelujah» – Leonard Cohen	123
Capítol I	
«Parole, parole» – Gianni Ferrio, Leo Chiosso i Giancarlo	
del Re	125

«Rossinyol» – popular catalana	126
«El cant dels ocells» – popular catalana	126
«Candle in the wind» – Elton John	126
«You’ll never walk alone» – Richard Rodgers	126
«Bolero» – Maurice Ravel	127
«Tears in Heaven» – Eric Clapton	127
Capítol III	
«Enjoy the silence» – Depeche Mode	144
Capítol IV	
«Non, je ne regrette rien» – Edith Piaf	147
«Lullaby» – The Cure	148
«Comment te dire adieu» – Françoise Hardy	149
Capítol V	
«The logical song» – Supertramp	152
«Because» – The Beatles	152
«Something» – The Beatles	152
«Come together» – The Beatles	152
«Strange magic» – Electric Light Orchestra	153
«Wouldn’t it be nice» – Beach Boys	153
«Ciao ciao bambina» – Domenico Modugno	154
«Io che non vivo» – Pino Donaggio i Vito Pallavicini	154
«The winner takes it all» – Abba	154
«Imagine» – John Lennon	154
<i>Variacions Goldberg</i> (interpretades per Glenn Gould)	
– Johann Sebastian Bach, BWV 988	155
Capítol VIII	
«Show must go on» – Queen	165
<i>Quartet de corda número 6 (adagio ma non troppo)</i>	
– Ludwig van Beethoven, Opus 18	167
<i>Sonata número 14 per a piano</i> (sonata «Mondschein»)	
– Ludwig van Beethoven, Opus 27	167
<i>Sonata número 3 per a violí i piano</i> – Ludwig van	
Beethoven, Opus 12	168

Capítol IX

«I touch myself» – Divinyls	171
«Like a virgin» – Madonna	172
<i>Sonata número 14 per a piano</i> (sonata «Clair de lune») – Ludwig van Beethoven, Opus 27	175
<i>Sonata número 32 per a piano</i> (primer moviment) – Ludwig van Beethoven, Opus 111.	175

Capítol X

«Love is in the air» – John Paul Young	181
«Tintarella di luna» – Mina	182
«Our love is here to stay» – Ira Gershwin / George Gershwin	184

TERCERA PART

Capítol I

<i>Simfonia número 2</i> («Resurrecció»), últim moviment – Gustav Mahler.	189
<i>Simfonia número 6</i> («Patètica»), últim moviment – Piotr Ílitx Txaiovski, Opus 74	189
<i>Rèquiem en re menor</i> («Lacrimosa») – Wolfgang Amadeus Mozart, K 626.	190
«All by myself» – Eric Carmen	192
<i>Piano Concerto número 2</i> (segon moviment: <i>Adagio</i> <i>sostenuto</i>) – Sergei Rachmaninoff.	192
«Losing my religion» – REM.	195

Capítol II

<i>Sonata número 12</i> (marxa fúnebre) – Ludwig van Beethoven, Opus 26.	199
---	-----

Capítol III

«Knocking on Heaven's door» – Bob Dylan	203
«Et maintenant» – Gilbert Becaud	203
<i>Turandot</i> (ària «Nessun dorma») – Giacomo Puccini	205
«Let it be» – The Beatles	205

«El reloj» – Lucho Gatica	205
«Fernando» – Abba	205
«Bizarre Love Triangle» – New Order	205
«Amor particular» – Lluís Llach	206
Capítol IV	
«Virolai» – Josep Rodoreda / Jacint Verdaguer	207
«The sound of music» (de la banda sonora de la pel·lícula <i>The Sound of Music</i>) – Richard Rodgers i Oscar Hammerstein II	211
«Beware of darkness» – George Harrison	212
«While my guitar gently weeps» – George Harrison	212
Capítol V	
<i>Sinfonia número 9</i> (primer moviment) – Ludwig van Beethoven, Opus 125	215
<i>Der Zwerg</i> – Franz Schubert, Opus 22	218
Capítol VI	
«Every breath you take» – The Police	222
Capítol VII	
«Something changed» – Pulp	226
Capítol VIII	
«Lovesong» – The Cure	230
«Boys don't cry» – The Cure	230
«A letter to Elise» – The Cure	230
Capítol X	
«Break on through» – The Doors	236
Capítol XI	
«Walk on the wild side» – Lou Reed	240
«Limelight» – Charlie Chaplin	240
«Handle with care» – Traveling Wilburys	241
«Devil in disguise» – Elvis Presley	246
«Sympathy for the Devil» – The Rolling Stones	246

QUARTA PART

Capítol I	
«Because» – The Beatles	255
«Azzurro» – Paolo Conte i Michele Virano.....	255
«L’hymne à l’amour» – Edith Piaf	255
Capítol III	
<i>Gianni Schicchi</i> (ària «O mio babbino caro»)	
– Giacomo Puccini	266
Capítol V	
«I’ll see you in my dreams» – Isham Jones i Gus Kahn	280
Capítol IX	
<i>Simfonia número 7</i> (segon moviment) – Ludwig van	
Beethoven, Opus 92.....	297

Dedicat a en Xavier Cabré i Badia

No em vaig proposar escriure una sonata –em va dir un dia Adrian– sinó una novel·la.

THOMAS MANN, *Doktor Faustus*

L'home que no dugui la música dins seu, aquell a qui no el commou l'harmonia suau dels sons, és prest per a la traïció, el furt i la perfídia; [...] Desconfia d'un home així.

WILLIAM SHAKESPEARE,
El mercader de Venècia

Mira, Salvador. Aquí arriba. Serà millor que vigilis, aquesta dona et robarà el cor, te l'arrencarà i el partirà en mil bocins. Encara que no puguis escoltar-me, si ho dic és perquè ho sé, perquè està escrit. De fet, ara mateix ets l'única persona que no ho sap. Però en canvi ets aquí, palplantat amb un sobtat respecte davant la seva manera de caminar, vaporosa com el vals, altiva com un trofeu de bàdminton. Proves de recordar l'única vegada que hi havies coincidit, de lluny i de passada, ara no sabries dir si fa un any o si en fa dos. Tant se val: ja ha arribat just al teu davant. Sí, això, concentra-t'hi una mica més i pensa alguna frase. Ni tan sols et caldria dir-li res, ella no ho espera ni ho necessita. Ara et sembla que només és una trobada normal i inofensiva, coses de les circumstàncies, però aquesta vegada t'hi va la vida. I no tens manera de saber-ho. Ni tan sols jo, traspasat a la quietud dels cadàvers, tinc cap manera d'avisar-te. No hauries imaginat mai que des de prop, passant vora teu, fos així. Que fos tan així. Fins ara només l'has vista com si fos un personatge de cinema mut, mai no hi has intercanviat un gest ni una simple salutació. L'has coneguda sempre a distància i per les referències que t'hi vaig fer en vida, però ara no saps com reaccionar davant d'una presència tan torbadora. Gairebé ni goses des- torbar-li el pas. No cal que t'hi esforcis, no és l'última vegada que tindràs l'oportunitat de trobar-te-la. Però sí que és la teva última oportunitat, pobre amic meu, de no dirigir-li mai la paraula.

—...Laura?

Ella atura la seva navegació entre les fulles seques i alça el cap, com si la distraguessin de la més commovedora de les poesies.

—Sóc en Salvador —dius, tot oferint-li la mà.

Et recull el gest just després de fer volar els dits, aclarir-se el serrell i treure's les ulleres de dol. Té una mirada fosca i cristal·lina que quasi sembla dringar amb l'aire.

—Ah... —articula.

—T'acompanyo en el sentiment.

Hi afegeixes una reverència professional: al capdavant, acompanyar en el sentiment és la teva especialitat. Una altra cosa és que la flauta travessera —Agnès, trenta-cinc anys, arquitecta— no t'hagi pogut acompanyar un dia com avui i que el violí —Nico, quatre anys més, professor d'alemany— de vegades no t'acompanyi prou. Però quan la vídua més bonica i més jove de totes les que es troben aquesta tarda en un racó del Zentralfriedhof de Viena accepta les teves expressions i continua el seu rumb crepitant cap al centre de la cerimònia, t'adones que has trencat la norma de no dir res. El teu codi ètic dicta taxativament que, en aquests moments, res més expressiu que no tenir paraules. Que el dolor respiri amb amplitud, que hi hagi silenci. Una pausa. Un respecte. Una deferència. Stop all the clocks, cony. Conscient de la infracció que has comès, tornes a callar. En Nico et fa un senyal perquè us poseu ja als vostres llocs, per fer els últims preparatius. Fa un cel gris de ciment que ressalta els perfils del cementiri. Poques persones han estat convocades. Presideix l'escena un piano de cua davant del qual encara restes dempeus. En pocs minuts s'apleguen tots els presents i el silenci esdevé sepulcral. En Nico es posa el violí sota l'aixella, en posició vertical, com a punt de presentar armes. Tu busques el mocador de la butxaca de l'americana, només perquè et fa

sentir més segur, fins que de sobte arriba el convidat d'honor. S'installa just davant vostre. S'acoten alguns caps i fins i tot el piano i el violí semblen guardar respecte davant la fusta, sempre més expressiva, d'un taüt.

En Nico i tu us mireu: mai no havíeu presenciat un comiat tan poc ortodox, tan diferent dels ritus de sempre. A la filera del davant, vora el bell silenci de la vídua, s'alcen diversos homes vestits amb túniques negres i guants blancs. Un d'ells du una espasa a la mà i un altre acaba de dipositar unes fulles de semprevives damunt del fèretre. I, tot i que vaig deixar explícitament estipulat que no volia discursos, resulta inevitable que un mestre de cerimònies hi digui la seva.

—Oh, ombra estimada del nostre germà! Només la idea que ens hem de tornar a veure pot consolar la ferida que la teva mort ens ha causat. Des de dalt de l'arc celeste on comparteixes amb el Gran Arquitecte el nèctar renaixent de la vida, digna't a dirigir una mirada als teus germans congregats vora les teves restes.

Els homes es treuen un guant i cadascun el posa damunt meu, ordenadament, amb la parsimònia dels peons d'escacs.

—Ombra estimada! Rep les ofrenes del nostre amor.

Em concentraria en la importància d'aquests gestos, que evidentment signifiquen molt per a mi, si no fos que m'interessés més tu. Et veig trist, et veig molt cansat. Em preocupes. Suposava que et seria difícil venir fins al meu comiat, enfeinat com estàs a impartir classes. Però també sabia que no fallaries, tampoc amb la peça que he escollit. Les sollicituds que els clients us acostumen a fer són molt diferents que aquesta, més aviat l'*Adagio d'Albinoni* o el *Canon* de Pachelbel, o el «Nearer my God to Thee», que és el que es toca en els naufragis ja inevitables. Repertori poc variat en el catàleg del petit conjunt musical que et dona un sobresou —i una via per tocar, de tant en tant, en públic— més enllà de les

teves lliçons i de la infinita curiositat melomaníaca. També sabeu schubertiar prou bé l'*Ave Maria*, un dels vostres principals èxits, no hi ha gairebé cap glàndula lacrimal que s'hi resisteixi. Com més commoveu el públic, com més plors espremeu als familiars propers, més efectiva és la vostra tasca de catarsi. La teva passió per la música, a banda de la docència en la matèria –facultat de Belles Arts, Estètica Musical I i II– i els teus tres llibres publicats que has posat de lectura obligatòria, t'ha dut a aprendre de memòria milers de partitures que saps executar amb una precisió notable. Inclosa l'adaptació per a piano i volí d'un dels lieder *An Die Ferne Geliebte*, que és el que he ordenat que sonés –això i cap paraula– en aquest moment tan únic.

En Nico es pica el petit diapasó amb el crani i se l'acosta a l'orella. La. Tu et treus l'anell i poses els dits al teclat. Les creus plantades damunt l'herba del carreró, i algun transeünt curiós, paren atenció a la inusual fractura de tanta calma eterna. Inicieu la peça. Del que estic content és que les lletres de la meva làpida em semblen prou justes, no trobes? Ni grans ni petites, nou centímetres d'alçada i un i mig de gruix, font Lucida Sans, discreció i sobrietat, negre esculpit molt lleugerament en el blanc venós del marbre. Prou lluny del Cercle d'Honor dels sepulcres més importants de l'indret, sense voler destorbar-los, però sota el mateix cel que els vetlla. I un desmai i una acàcia sobre la tomba, com també és de rigor. En això la Laura s'ha comportat d'una manera excel·lent, com una senyora amb experiència a enterrar consorts, i això malgrat els trenta anys d'edat i de ganes de viure que ens separaven –i mil tres-cents quilòmetres, que és una distància prou justa entre home i dona–. No he demanat precisament una cerimònia fàcil d'organitzar ni de convocar, especialment per als qui veniu de fora i començant per les meves despulles. Mira-la un altre cop: la recordaves tan exquisida?

Hauries imaginat mai que tingués una veu tan serena, tan harmoniosa? I que fes olor de pinassa mullada? Tu no ho saps però ella, des d'aquests ulls endolats, sí que ha copsat la teva noblesa. Com si duguessis impregnada alguna cosa de mi, com si fossis germà meu. I el fet que no hagi vessat ni una llàgrima mentre tocàveu, que ni tan sols hagi perdut la capacitat de somriure durant el meu sepeli, es podria interpretar com una digníssima actitud de desafiament. Tota ella en conjunt, de cos present i respirant damunt la meva tomba, és la màxima reivindicació d'immortalitat.

Quan acaba la vostra intervenció i tant el dol com Beethoven es poden donar per acomiadats, ella és la primera que marxa. Fa passes curtes i es balanceja una mica, com si fos la santa figura d'una processó o l'arbre major d'una caravel·la, però fins i tot en aquests moments de pena i d'atordiment desprèn una elegància i un encant tan excepcionals que les poques dones assistents a la cerimònia encara vigilen els ulls dels seus marits. Vestit negre arrapat a la pell, cobert d'un abric gris amb tres grans botons de nina. Els cabells bruns li regalimen en forma de serps gruixudes damunt les espatlles, la pell pàl·lida com de fer-se llargs banys de nit sense protecció lunar, les cames rectilínies, jòniques, el coll aventurat, les pestanyes temptadores, els llavis imperdonables. A poc a poc passeja la seva superioritat natural i el seu bell dolor, fent-se acompanyar en el sentiment, imposant respecte, palesant els seus vint-i-vuit anys que sense voler insulten la congregació d'edats més venerables, la misteriosa solemnitat dels homes de negre i el repòs de les pedres del cementiri. Fins i tot t'insulten a tu, que encara et resisteixes a arribar als quaranta, però que et sents a anys llum d'ella. Tot això succeeix al seu pas, com sempre. La meva Laura.

De sobte, quan passa el seu reflex pel contorn del piano, es gira per dir-te alguna cosa.

—Vostè...

—Sí?

—Jo tinc un encàrrec per a vostè.

—Un encàrrec? —fas, mig acaronant encara el teclat—. Sí, és clar, tot el que jo pugui fer en aquests moments només m'ho has de dir.

—D'ell. Un encàrrec d'ell.

—Sí, bé. És clar. Si hi ha res més que...

—Ara és impossible. Li trucaré més tard, senyor Dalmau.

—No, no. Salvador, si us plau.

—Salvador. T'estimava molt, Salvador.

—Ha estat una gran pèrdua.

—Sí —i somriu—. Gràcies.

Ja sé que tu ho hauries fet tot per mi, Salvador. No només després de la meva defunció —un pèl brusca i desagradable, ho reconec—, sinó també mentre encara vam compartir el món dels vius. Ara t'estranya que qualsevol cosa que t'hagués de demanar no te l'hagués feta saber abans, tant si és un lied com si és una gestió al notari. Dient-t'ho a la cara, i no a través d'una altra persona per molt que sigui el meu amor, la meva reina, el meu àngel, la meva vida, la meva Laura. I encara trobes de més mal gust haver d'esperar una trucada seva per saber exactament de què es tracta, com si entre amics hi hagués d'haver tants secrets. Et rebenta, no pots negar-ho. Però sens dubte no hauries estat capaç de complir res del que vaig deixar escrit, res del que està escrit que succeirà, si no haguessis passat abans pel trasbals de la meva mort.

Els joves d'avui quasi mai no us feu trucades per concertar cites: us les escriviu per SMS. La Laura deixa passar quatre hores, fins a les set del vespre, per convocar-te al Cafè Central del Palais Ferstel, no gaire lluny de les suites d'hotel que us he fet proporcionar a tu i al teu violinista. En el moment en què el senyal del missatge et vibra dins la butxaca,

tu estàs ocupat provant que a la consergeria del Méridien et procurin un raspall de dents. Amb les presses t'has oblidat de ficar a la maleta un necesser comme il faut, i mentre proves de posar-hi remei el missatge de la Laura encara espera en forma de sobre tancat fent intermitències. Acceptes la cita tot teclejant a cegues, mentre encara fas ressonar pel hall la teva sollicitud i el conserge fa una trucada a manteniment perquè es veu que un client, el senyor... –Dalmau, indiqués– ...senyor Dalmau, necessitaria un zahnbürste. Mentrestant la tarda vienesa es posa a ploure, com també està escrit.

–Gràcies per venir, Salvador.

La Laura t'ha citat una hora abans d'agafar el seu vol de tornada a Barcelona. Has volgut anar a peu, prescindint dels taxis i dels tramvies i de les berlines d'època que cavalquen damunt l'asfalt del centre. Has entrat al Cafè Central lluint la teva presència escanyolida, el teu punt esnob d'ulleres de pasta gruixuda, camisa blanca ordinària però texans de marca fixa-t'hi, abric llarg amb solapes, nas hel·lènic ben alineat amb el front, coll sempre elevat com si busquessis oxigen i una cabellera fosca admirablement suavitzada. La barreja exacta de la sofisticació d'un intel·lectual i la preceptiva vulgaritat d'aquest segle, de professor que es deixa tutejar i que convida a copes, culminada per dos universos de pupil·les inquietes en constant expansió. Oscar Wilde amb Clark Kent. T'has acomodat davant d'ella, que seu en un ample sofà de la zona de fumadors, tot posant les ulleres damunt la taula i arrossegant suaument una cadira lliure cap endavant com si fos una banquetta de piano. Observes que entre els tons daurats, els llums treballats i els arcs acolorits de l'establiment no hi deu haver més de quatre clients aquest

vespre insípid de dilluns. El pianista encara reposa a l'entrada, davant l'estàtua asseguda d'un poeta vienès, sense ganes de tornar a tocar ni de dirigir somriures cortesos. Fins i tot les tasses i les culleretes tenen un compàs respectuós, somnàmbul, de poques coses a dir davant tanta inexorabilitat. És ben cert que hi ha poques coses a dir entre l'amic d'un difunt i la seva estimada, el mateix dia que us he emplaçat a acomiadar-me a la ciutat on volia ser acomiadat. Com ja saps, en aquestes situacions no es troben ni es tenen paraules. Però has estat tu qui ha trencat el silenci, i qui després ha acceptat acudir a la cita per escoltar el poc que ella tenia a dir-te.

–Digues, Laura. Com estàs?

–Ha estat molt emotiu aquest matí. Gràcies.

–No, no, res de gràcies. M'alegro que...

–Ara no tinc gaire temps.

–D'acord, sí. –Gairebé et molesta que defugi la serenitat atmosfèrica.– Què volies dir-me?

–Creus en la resurrecció dels morts, Salvador?

Com sempre que et desconcertes, executes l'art de la fuga i ara decideixes dirigir la teva atenció al cambrer, que accepta portar una cervesa per a tu i un...

–Què prendràs, Laura?

–Un gintònic.

Un gintònic per a ella. Et remous els cabells a banda i banda com qui entreobre una cortina i només saps posar un somriure amable quan tornes a topar amb la seva atenció. Però ara la Laura no riu. Canvia la manera de creuar les cames, es treu la bufanda i inclina l'esquena cap endavant. Tanta bellesa sembla tan impossible que proves de recordar que hi ets immune. Creus que els discos que collecciones i les partitures que has estudiat t'han enfrontat a bellesa molt superiors, molt més perilloses. Però quan alça el coll cap a la

dreta, les llargues parpelles li deixen al descobert una brillantor adolescent als ulls que t'arriba als ossos i et desarma. Potser és que ha plorat molt, o que no sap on mirar, o mira a tot arreu al mateix temps. Però mai una persona quieta no t'havia evocat tant de moviment.

–A banda d'això que has fet avui, en Bernard volia una cosa molt concreta de tu.

–Sí, això. Exacte. Què és?

–Que acceptis donar-me classes.

–Classes? Vols dir piano? –I dibuixes un lleu trèmolo amb tres dits.

–Sí.

–No puc. No tinc temps.

–Creus en el més enllà?

–Perdona, Laura. Segur que ara et fas moltes preguntes, perquè et trobes en un moment molt delicat. Però jo sobre aquests temes mai no sé què dir.

–Em podries respondre.

–I què hi té a veure, el que jo cregui? Això no arreglarà res, oi? Cadascú s'ho sap, ja ho has vist avui, i jo sóc molt respectuós amb les creences i tot això. A més, segur que hi ha persones més indicades, en això de la fe, per donar-te... orientació.

–Creus en el destí, Salvador?

Primers compassos de la *Cinquena simfonia*, el destí truncant a la porta, interromputs de sobte perquè us porten les begudes. Prens un bon glop de cervesa alemanya i l'allargues eternament, com per imposar una rectificació del tema de conversa. Però ella insisteix:

–Hi creus?

–No semblava que hagués de ploure. –Toques el violí, acovardit per la magnitud de la pregunta.

–Ja ho sé –diu ella, com si ja li haguessis respost.